

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЯ

Видається з червня 1930 року.

№3 (13496)

СУБОТА, 7 лютого, 2026 року

Офіційно

ЗВЕРТАЄМОСЯ ДО СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Лиманська міська військова адміністрація звертається до суб'єктів господарювання з приводу необхідності фіксації фактів пошкодження, або знищення нежитлового майна, завданих внаслідок збройної агресії рф.

Закликаємо бути свідомими та відповідальними у питанні фіксації шкоди, завданої вашому бізнесу внаслідок дій держави-агресора.

ЛИМАНСЬКА
МІСЬКА ВІЙСЬКОВА
АДМІНІСТРАЦІЯ

відділення №10 отримувач кореспонденції: **Прокопенко Юлія, тел.: 095-825-95-96**

Механізм подання заяви та внесення інформації до Реєстру регулюється:

► постановою Кабінету Міністрів України від 13 червня 2023 року № 624;

► постановою Кабінету Міністрів України від 26 березня 2022 року № 380.

Обов'язковою умовою для розгляду заяви та внесення відомостей до РПЗМ є надання повного обсягу інформації відповідно до пункту 35 Порядку ведення Реєстру, затвердженого постановою КМУ від 13 червня 2023 року № 624.

Зразки заяв та перелік необхідних документів доступні за посиланням: <https://surl.it/oplbzi>

Телефон для консультацій: +38 (066) 357-89-92

Графік роботи:

понеділок-четвер: з 09:00 до 15:00;

п'ятниця: з 09:00 до 14:00

З цією метою необхідно подати заяву до Реєстру пошкодженого та знищеного майна (РПЗМ).

Для внесення інформації до РПЗМ пропонуємо звернутися до Центру надання адміністративних послуг виконавчого комітету Лиманської міської ради (ЦНАП) одним із таких способів: електронною поштою: snapliman@gmail.com; поштовим відправленням (Нова пошта): м. Слов'янськ,

ЗАПИТУВАЛИ - МИ ВІДПОВІДАЄМО

Залізниця

ВІД КРАМАТОРСЬКА - НА АВТОБУСАХ

Через ускладнення безпекової ситуації та активність російських безпілотників «Укрзалізниця» скоригувала графік руху в Харківській, Запорізькій і Сумській областях. На дільниці Лозова-Барвінкове-Краматорськ пасажирів і надає перевозять автобусами об'їзними маршрутами.

Також тимчасово запроваджені автобусні трансфери на напрямку Запоріжжя-Дніпро і у зворотному напрямку. Поїзди до Сум курсують із посиленими заходами безпеки та можуть зупинятися біля укриттів у разі загрози.

Оновлену інформацію про графік руху конкретного поїзда можна перевірити в мобільному застосунку та на сайті «Укрзалізниця», а також на інформаційних табло на вокзалах.

ПАВРУ ГРАБУВАТИ - ВЕЛИКИЙ ГРІХ

Святе

У Донецькій області в ніч на 25 січня пограбували скит Свято-Успенської Святогірської Лаври у селі Богородичне. Невідомі на вантажівці зламали двері та замки, викрали з дзвіниці вісім дзвонів, а також церковне майно.

Правоохоронці знайшли й повернули церковне майно. Дзвони та начиння виявили захованими у лісосмузі поблизу села Богородичне.

За інформацією обителів, схованку знайшли 27 січня: у причепі, замаскованому сітками неподалік храму, перебували викрадені дзвони та церковні речі. Після проведення всіх процесуальних дій 30 січня майно повернули до скиту.

ЩОМІСЯЧНІ ВИПЛАТИ

З 1 лютого в Україні відновлюють щомісячні виплати для дітей із родин внутрішньо переміщених осіб (ВПО) — по 3000 гривень на кожну дитину для оплати оренди житла.

Виплати призначені всім дітям із родин ВПО без винятків. Рівень доходу сім'ї не має значення. Загалом програма охопить понад 400 тисяч дітей по всій Україні.

«Цей випуск газети підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

НАЦІОНАЛЬНА СПІЛКА
ЖУРНАЛІСТІВ
УКРАЇНИ

TU
TIDNINGSGIVARNA

FRONTLINE
PRESS

Інформації для лиманців -
наш сайт zoria.info

ФЕЙСБУК
ВАЙБЕР

ІНСТАГРАМ
САЙТ

Культура **ЗЕЛЕНОКЛИНСЬКА ПТАШКА**

-ЦЕ НИТОЧКА-ЄДНАШКА,

до речі, всіх нас українців.

Чупрова Олена Геннадіївна народилася у м. Лиман на Донеччині. Навчалася у ЗОШ№3.

З дитинства захоплювалася малюванням, ужитковим мистецтвом, закінчила «Школу журналіста» у ЦПР, а саме - у Марини Сичевської.

Згодом навчалася у Лиманському ПТУ, а потім у Слов'янському

Державному педагогічному університеті за фахом «Українська мова і література».

Після університету викладала у Лиманському професійно-технічному училищі. З 2016 року почала працювати у міському Будинку культури (МБК) «Зеленоклинський» на посаді завідувачки дитячого сектора, весь цей час була активним учасником культурного життя Лиманщини, брала участь як самостійно, так і разом зі своїми вихованцями у різноманітних фестивалях, акціях, конкурсах та культурних заходах. Була активним учасником обласних та Всеукраїнських акцій.

У 2019 році її родина придбала будинок у Лимані, про який мріяли багато років, але навесні 2022 року разом з родиною була вимушена виїхати з міста через постійні обстріли. Через декілька днів після евакуації у будинок Олени було пряме влучання російського снаряда, котрий зруйнував його. Через місяць в окупації загинув батько та через обстріли повністю згорів батьківський будинок. Ці події дуже болісно відбилися на Олені та її родині, але її характер та воля до активних дій не дали занепасти духом. Зібравши всю свою волю, вона спрямувала її на допомогу внутрішньо переміщеним особам, які теж опинились у скрутному становищі. Містом, куди виїхала Олена з родиною, став Козятин Вінницької області, саме там вона звернулася до волонтерської організації, де їй запропонували стати волонтером у Освітньо-дозвоільному просторі «Добрий Козятин». Співпраця з «Добрий Козятин» стала для Олени справою, що дала їй змогу відчувати свої можливості на новому рівні. Одним з перших напрямків волонтерства, де вона почала свою роботу, та який став постійним – формування та видача гуманітарної допомоги ВПО. Цей напрямок охоплював формування продуктивних наборів, сортування гуманітарного одягу та

підготовка списків людей, які потребували цієї допомоги. Наступним етапом була видача гуманітарних пакетів та одягу, саме під час цього Олена зустрічалася з людьми з рідної Лиманщини та Донеччини разом з їх дітьми, які нагадували про її основну діяльність. Так, згодом, в Освітньо-дозвоільному просторі «Добрий Козятин», що заснований «Карітас-Київ», представляючи МБК «Зеленоклинський», Олена почала ведення гуртка малювання для дітей дошкільного, молодшого і середнього шкільного віку. Там вона працює з дітьми ВПО, в тому числі з Лиманської МТГ та дітьми м. Козятин. На цей час у «Доброму Козятині» кілька разів на тиждень збираються діти, і Олена продовжує свою діяльність та згуртовує дітей через мистецтво та українську культуру. Зі своїм гуртком бере участь у місцевих художніх виставках, а з дітками з Лиману - участь у флешмобах, акція, конкурсах Донецької області, за що неодноразово нагороджені подяками і сертифікатами. Втім на роботі з гуманітарною допомогою та роботі дитячих гуртків у «Доброму Козятині» Олена не зупинилася. Представляючи свій МБК «Зе-

леноклинський» вона бере участь у майже кожній події у Козятині. Олена організовує майстер-класи на міських святах та подіях у різних напрямках, своєю діяльністю вона нагадує про свою рідну Лиманщину, розповідаючи про його красу та його талановитих людей. Вже два роки поспіль бере участь у Всеукраїнській акції «Нитка єднання», для якої власноруч в'язала частинки теплої прапора, котрий увійшов до Книги Рекордів України. Продовжуючи свою волонтерську діяльність, Олена стала учасницею з організації та проведення дитячого денного табору для дітей полеглих і безвісти зниклих воїнів у війни РФ проти України. Двічі на рік табір проводить різноманітні виховні, патріотичні, розважальні та культурні заходи. В роботі з дітьми Олена почала проводити акції «Малюнок захиснику», де діти можуть принести готові, або прийти до простору і намалювати малюнки військовим, написати слова підтримки та подяки. Згодом малюнки передають у шпиталі й на фронт. Діяльність Олени швидко була помічена іншими організаціями м. Козятин і з часом, її почали запрошувати проводити майстер-класи та заходи. Так, на постійній основі вона почала волонтерську діяльність у дитячій ігровій кімнаті «Let's play», що була створена у рамках програми «Ветеранський грант». Була запрошена провести методичний день у дошкільному навчальному закладі, представляє МБК «Зеленоклинський» на дитячих і дорослих майстер-класах у релігійних організаціях. Брала участь в організації свята для дітей з особливими потребами від Громадської організації «Сонце в тобі». Головною метою організації є здійснення та захист прав і свобод, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, вікових та інших спільних інтересів членів організації, сприяння захисту осіб з інвалідністю та осіб з особливими потребами. Також бере участь у проєкті від Вінницької міської організації соціального розвитку та становлення окремих малозахищених категорій молоді «Паросток» і БО «Козятинське районне громадське товариство батьків інвалідів ДОМ». Свій талант до малювання Олена спрямувала на різні соціальні верстви населення, та проводить заняття для людей з обмеженими можливостями, прагне створити максимально сприятливе середовище для розвитку людей з особливими потребами та розвитку їх потенціалу.

Влітку у КЗ «Музей міста Козятин» відбулася виставка робіт гуртка особливої молоді. Постійна учасниця патріотичного забігу «Шаную воїнів, біжу за Героя України». Також Олена Чупрова – учасниця обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, в номінації «Сила добра та єдності». Веде свою волонтерську діяльність у напрямку допомоги воїнам ЗСУ, беручи участь у плетенні маскувальних сіток, в'язанні теплих шарпеток, приготуванні їжі захисникам, допомагає у формуванні продуктової допомоги військовим та виготовленні окопних свічок.

Не забуваючи про своїх земляків, вона розповсюджує газету Лиманської громади «ЗОРЯ» серед переміщених осіб. Таким чином, організувала осередок для лиманців у Козятині, де вони можуть зустрітись, поспілкуватись, підтримати один одного та отримати рідну серцю газету «ЗОРЯ».

Весною 2023 року МБК «Зеленоклинський» відновив свою діяльність у дистанційному режимі. З того часу Олена відновила діяльність дитячого сектору. Вона самостійно знімає відео уроки з майстер-класами для

двох гуртків, образотворчого та декоративно-ужиткового мистецтва, які двічі на тиждень публікуються на офіційній сторінці будинку культури у «Фейсбуці». Вже з перших таких відео уроків діти та їх батьки, що займалися у гуртках до 24 лютого 2022 року, почали писати їй і дякувати, що викладаються такі уроки, адже багато родин змушені були виїхати у села та громади, де у дітей не було змоги займатися у гуртках. Співпрацюючи із закладами освіти Лиманщини, впровадила дистанційні майстер-класи до державних свят. У 2025

році взяла участь у створенні «Вишиваної книги» Донеччини, де, представляючи громаду, вишивала сторінку, присвячену Лиманщині. Учасниця художніх виставок у м. Козятин. Переможниця місцевого конкурсу, що проходив з нагоди дня народження Т. Г. Шевченка, де Олена зайняла перше місце зі своєю поезією. За свою роботу нагороджувалась грамотами та подяками від благодійних організацій та відділу культури та туризму Лиманської міської ради, подякою від міського голови міста Лиман О.В. Журавльова за вагомий внесок у розвиток культури.

Наразі Олена тимчасово проживає у місті Козятин, виховує двох синів 9-ти та 5-ти років. Старша син навчається оф-лайн у ліцеї м. Козятин і постійно питає, коли родина зможе повернутися додому і він зможе побачити друзів зі своєї вулиці. Внаслідок пережитого стресу через війну, молодший син має проблеми зі здоров'ям та потребує дорого вартісної реабілітації. Найбільша мрія родини - мати власний будинок, забути про постійні переїзди, мати свій «куточок».

Не один раз отримувала пропозиції щодо офіційного працевлаштування у закладах культури м. Козятин та кидати свій Будинок культури, тобто «Зеленоклинський», де працює вже 10 років, не планує. Саме бажання допомагати іншим і вміння не втрачати надію дає Олені змогу не стояти на місці, а рухатися, доводячи кожен день, що світло в середині нас пробуджує велику силу. Як і всі українці очікує Перемоги і подумки завжди вдома, у рідному Лимані. Своєю діяльністю вона постійно нагадує про свою рідну Лиманщину, розповідаючи про її красу та талановитих-незламних людей. Олена Чупрова своїм життєвим прикладом надихає земляків на стійкість, незламність, любов до рідного краю. На своєму культурному фронті вона вносить значну лепту у нашу Перемогу.

Слава Україні! Героям слава!

Олександр ПАСІЧНИК

На знімках: Олена ЧУПРОВА зі своїми синами, військовими та вихованцями.

«Цей матеріал підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіадавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Спогади

Хроніка трагедії села Діброва Курілової Тетяни Анатоліївни, жительки села Діброва Лиманської територіальної громади про свою маму Губу Галину Олександрівну

Записала:

Директор будинку дозвілля
с. Діброва Курілова Тетяна
Анатоліївна

Я, Курілова Тетяна Анатоліївна, народилася і все життя прожила в рідному селі Діброва. Це моє рідне село, де кожен куточок пов'язаний зі спогадами про дитинство, юність і щасливі роки сімейного життя. Тут, на своїй землі, ми збудували теплий родинний світ: я жила з чоловіком та сином зовсім поруч із хатою найдорожчої для мене людини — моєї мами, Губи Галини Олександрівни. Вона мешкала разом із моїм братом та невісткою. Ми були завжди поруч, підтримували одне одного щодня.

Повномасштабна війна увірвалася в наше життя, зруйнувавши спокій і плани. Коли російська армія почала підступати до Діброви, стало зрозуміло, що залишатися небезпечно, особливо для дітей. Мій син саме закінчував школу із золотою медаллю, готувався вступати до Києво-Могилянської академії. Заради його майбутнього ми мусили прийняти важке рішення.

У квітні 2022 року я зі своєю сім'єю виїхала з села. Ми благали маму їхати з нами. Але вона, людина старого гарту, прив'язана всім серцем до рідної домівки, навідріз відмовилася. Вона залишилася з сином та невісткою через велике господарство. «Я господарство не покину, а тим паче, корова тільки отелася», — говорила вона.

Ця корова, яку мама так берегла, стала справжньою годувальницею не лише для родини, а й для односельців, що залишилися в окупації та під обстрілами. Її молоком рятувалися майже всі жителі села: його пили, на ньому пекли хліб, готували їжу. Мама, попри вік і небезпеку, продовжувала дбати про людей і худобу. Усе село згуртувалося.

Часи окупації принесли суворі заборони: просто так ходити вулицями було неможливо, адже вільне пересування селом суворо каралося. Щоб донести молоко до односельчан, їй та її сину з невісткою доводилося йти на величезний ризик і дотримуватися принизливих вимог окупантів. Щоразу вона мусила одягати на руки білі пов'язки та нести перед собою саморобний білий прапор, змайстрований зі звичайної палиці та шматка світлої тканини. Лише так, демонструючи ці знаки, вони могли пройти вулицею і роздати молоко тим, хто на нього чекав.

Після звільнення села у жовтні 2022 року я одразу повернулася додому. Місцева влада закликала працівників державного сектору відновлювати роботу, і я, як завідувачка будинку дозвілля, не могла вчинити інакше.

Оскільки всі громадські приміщення в селі були розбиті ворогом, я організувала штаб допомоги у себе вдома. Займалася разом з невісткою розподіленням гуманітарної допомоги, приймали вантажі, роздавали людям необхідне.

На жаль, саме ця активна допомога односельцям стала причиною страшної біди. Постійний рух машин і людей біля нашого двору не залишився непоміченим. Через донос зрадників - односельців ворог дізнався про нашу діяльність.

22 грудня 2022 року українські військові попередили нас про небезпеку. Вони сказали, що окупанти, ймовірно, готують удар по наших будинках, і попросили кілька днів не ночувати вдома. Ми послухали й пішли до родичів.

Минуло кілька днів. Галина Олександрівна, моя мама, сказала, що досить поневірятися — вона буде ночувати вдома. Того ж дня приїхав із навчання мій син, її онук.

Трагедія сталася 30 грудня 2022 року. Ввечері син, зморений дорогою, швидко заснув. Я просто лежала, відпочивала. Раптом почула страшний звук — пішли ворожі «касети». Я вибігла на вулицю. Навколо стояла моторозна тиша, село спало... Я навіть не почула самого звуку прильоту, все сталося миттєво.

Коли прийшла до тям, зрозуміла, що лежу під деревами. Підвела очі на свою хату — вікна повилітали, штори гоїдалися від вітру. Від сусіднього будинку, де жила мама, гукала невістка. Я кинулася туди. Наприкінці городу лежав поранений брат... А на місці маминого дому, де пройшло моє дитинство, була лише величезна воронка.

Російський снаряд влучив прямо в її будинок. Тіло мами відкопали лише під ранок, під ковдрою. Вона загинула уві сні, так, як і лягла відпочивати. Її життя обрвалося через російську агресію, через зраду тих, кого вона вважала своїми односельцями, через страшну війну, яка прийшла на нашу землю.

Губі Галині Олександрівні було 73 роки. Вона народилася у Діброві, тут і прожила все своє чесне й трудове життя. Закінчила торгове училище, працювала продавчицею в Лимані, потім — бригадиркою на фермі. Вона була майстрицею на всі руки: вміла шити, в'язати, неймовірно смачно готувала, її пиріжки та паски знала вся родина.

А про мамин куліш у Діброві ходили справжні легенди. Це була її коронна страва, без якої не обходилося жодне велике сільське застілля чи свято.

Вона вклала в нього всю душу, і цей неповторний смак знали й любивали всі односельці. Особливо тепло згадується, як мама готувала свій знаменитий куліш для учасників семінару

Галина
Губа

пенсіонерка

На знімку:
Галина Олександрівна Губа

працівників культури в нашому будинку дозвілля. Частуючи гостей, вона не просто годувала їх — вона об'єднувала людей навколо столу, даруючи кожному відчуття справжнього родинного затишку та щирої української щедрості.

Мама мала гарний голос і любила пісню. Батько грав на гармошці, а вона співала — так і жили, з музикою в серці. Вона багато і тяжко працювала на городі, біля худоби, але при цьому завжди залишалася Жінкою. Любила мати доглянутий вигляд — до неї навіть із Лимана приїжджали дівчата, щоб зробити їй зачіску чи пофарбувати брови.

Вона мала ще стільки сил і жаги до життя! Бувало, копаємо картоплю, ми, молоді, вже стомилися, а в неї ще купа енергії. Сміється і каже: «Діти, діти, скільки мені років, а скільки вам...».

У Галини Олександрівни залишилися син, донька та двоє онуків. Її життя обірвав російський снаряд, випущений за наводкою нелюдів. Але пам'ять про неї — світлу, працювиту, співочу маму й бабусю — назажди залишиться в наших серцях.

Спогади

ТАРАСОВОЇ Раїси Степанівни, жительки селища Дробишеве Лиманської громади

Записала:

Директор Центру культури
і дозвілля с. Рубці Швець
Ольга Михайлівна

Війна для мене почалася в селищі Дробишеве Лиманської об'єднаної територіальної громади Краматорського району. Я була вдома разом із донькою, зятем та трьома онуками - 10, 13 і 15 років. У середнього онука - астма. Він навчається грі на саксофоні. Пам'ятаю, як він став біля вікна і почав грати Гімн України. Мені було страшно за них усіх. Я благала його не грати - боялася, що хтось почує і донесе...

Та в цей момент до кімнати зайшов мій зять, його батько і сказав: «Грай, сину, грай! Я з тобою. Я поруч.»

Усі ми були приголомшені війною - підлою, жорстокою, несправедливою. Ми вже ховалися у погребі, у холодному коридорі,

але зрозуміли: дітей треба рятувати. Середній онук хворий, з астмою, - залишатися було небезпечно. Донька швидко збирала речі, ми чекали зятя.

Зять одразу сказав, що нікуди не поїде. Він уже був у самообороні, допомагав нашим хлопцям. Попри це, він посадив нас у машину та відвіз до Краматорська - на евакуаційний потяг.

Це було 11 березня 2022 року. Надворі - мінус 16, холодно. Ми виїжджали з дому, одягнувши на себе все найтепліше і взявши лише найнеобхідніше. Наш приїзд до Краматорська припав до обстрілу залізничного вокзалу. Людей було дуже багато: маленькі діти, люди з інвалідністю в інвалідних візках, коти, собачки... Обстановка була надзвичайно напруженою.

В о л о н т е р и розподіляли людей по

поїздах. Я стала свідком, як один чоловік постійно запитував, куди їде поїзд і на яких станціях буде зупинятися. Волонтери чітко відповідали: «Це знає лише машиніст. Вам ця інформація не потрібна.»

Удома ми приготували в дорогу м'ясо, сало, хліб, але все це в дорогу забули. Як виявилось, взяли із собою лише півтора кілограма артемівської солі та два пакети солдатської їжі, яку нам дали наші захисники.

У потязі ми вже почули, що бомблять Київ, Луцьк, Львів, Житомир...

Ми розглядали для себе Чернівецьку, Івано-Франківську, Львівську та Закарпатську області. Приїхавши до Львова, нас поселили у спортивній залі школи. Одразу пригостили гарячим супом, чаєм, печивом.

А вже вранці нас відправили до Словаччини. Серед запропонованих варіантів були Бельгія та Франція, але ми вирішили, що Словаччина буде ближчою до нашої мови й ментальності.

Ми приїхали до Словаччини, у місто Кошице. На вокзалі нас зустрічали солдати. Я дуже плакала - з якою ж душевністю, з яким теплом нас приймали. Вони брали наші торби, говорили словацькою мовою. Із усього запам'ятала одне слово - «недоспелі», показували на дітей, маючи на увазі, що вони ще маленькі. Пригощали бананами, цукерками.

Жили ми у школі, у спортивній залі. Постіль, усі речі були нові, білі. Годували нас ситно, смачно, різноманітно. Дуже старалися саме для дітей - були іграшки, усе для малювання. Прийняли нас надзвичайно добре. Але роботи там не було, тож ми вирішили їхати далі - до Австрії.

В Австрії спочатку жили у двох ангарах. Умови були звичайні, спартанські, але їжу давали хорошо - гарячу, сит-

ну. Згодом нас перевезли до містечка Марія-Драйхен і поселили в готелі. Власник готелю, Кароль, дав нам дві кімнати: одну - для старших онуків, іншу - для нас із донькою та молодшим онуком.

Власник був добрим і щирим чоловіком, любив порядок. У готелі проживало близько сорока людей, ми завжди дотримувалися правил і чистоти, тому він ставився до нас дуже добре. Спочатку нас годували, а згодом привозили продукти, і ми вже самі готували їжу.

Я працювала онлайн - викладала історію. Молодші діти навчалися в онлайн-школі, а старший онук навчався у Слов'янську на програміста, також дистанційно.

Коли чорна орда підійшла близько до нашого села - з боку Харківщини та Луганщини, коли вже палали Яцьківка і Терни, зять, розуміючи небезпеку, вирішив виїжджати до знайомого на Чернігівщину.

З метою возз'єднання родини ми вирішили повернутися в Україну.

Неможливо передати ті почуття, які ми пережили, коли опинилися в Чопі. Там навіть хліб мав інший запах - запах нашої Батьківщини. Усюди звучала рідна мова, і ми плакали від щастя.

Звісно, час був важкий. Потрібна була робота, щоб утримувати родину й трьох дітей, тож сім'я доньки змушена була виїхати до Польщі.

Я ж поїхала до старшої доньки на Хмельниччину - туди, де раніше вони вже знайшли прихисток.

Яка ж красива наша Україна - у кожному своєму куточку. Які різні її рельєфи й краєвиди, які щедрі та добрі люди. Де б нам не довелося побувати за цей час - усюди нас зустрічали дуже тепло, допомагали й підтримували.

**Кудає доля нас, біженців,
як перекотиполе...
Та де б ти не був,
а найкраще - вдома.
Душа і серце залишаються
в рідному краї.**

На знімках: РАЙСА СТЕПАНІВНА ТАРАСОВА (вверху), донька, зять і три онуки (внизу).

ПАС НОВИНИ

СПОРТИВНЕ
ОРІЕНТУВАННЯ

**РЕЙТИНГ НАТАЛІЇ
ЛАВРИНЕНКО
НЕЗДОЛАТИ -
НІКОМУ!**

У рамках підготовки до нового спортивного сезону очільниця Спортивного клубу "Лиман" Наталія Лавриненко прийняла участь у сніжній поточної року у традиційних зимових змаганнях зі спортивного орієнтування "КУБОК ВАСИЛЬКА", що відбувся у м. Чернівці. Сонячна зимова морозна погода (-15) наклала настрій орієнтувальникам пройти дистанції за вибором у засніженому лісовому районі «Кемпінг».

Цікаво та драйвово було вибрати 15 контрольних пунктів з 25 - ти, котрі стояли у лісі, для вікової категорії Ж45+, де змагалась наша землячка. Але не легко фізично по коліно у снігу долати дистанції.
До речі, Наталія Вікторівна перемогла.
А за підсумками 2025 спортивного року наша землячка очолила Всеукраїнський рейтинг орієнтувальників ветеранів.
Молодець! І дякуємо тобі, Нездоланна.

**ЖІНОЧИЙ ФУТЗАЛ
«ЛЕГІОН» -
НЕ БАСТІОН**

«Енергія-Багіра ДЮСШ» здобула переконливу перемогу над «Академією футзалу» із Житомира.

Остаточний рахунок був встановлений ще до перерви - 5:1 на користь «Енергія - Багіра ДЮСШ». Юлія Костюк оформила черговий дубль, а хет - триком відзначилася Валерія Коноваленко.
Нагадаємо, напередодні домашні перемоги також святкували КДЮСШ «Олімп» та ДЮСШ ім. О. Бутовського - збірна Полтавської області. У групах «А» і «Б» грають по шість команд. Перша трійка в обох із них виходить у другий етап чемпіонату України з жіночого футзалу, котрі ви-

борюватимуть 1 - 6 місця у національному мундіалі.
Нині наші «пантерочки» знаходяться впевнено на другому місці у групі «А». Вони будуть боротися за вихід у п'ятірку кращих, а там як карта ляже. Вони бійці і ми віримо у їх успіх.
Наступна гра у «Багіри» з «Легіон -Університет» (м. Луцьк), котра відбудеться 1 лютого поточного року знову на футзальному майданчику Київського Національного Університету Будівництва і Архітектури (КНУБА).

На знімку: жіночий футбольний клуб «Енергія - Багіра»

«ПЛІЧ-О-ПЛІЧ» Офіційно

**ГРОМАДИ СТАЮТЬ
ЩЕ ЗГУРТОВАНІШИМИ**

У межах культурних ініціатив реалізації Національного проєкту «Пліч-о-пліч: Згуртовані громади», ініційованого Міністерством розвитку громад та територій України, триває активна співпраця між громадами.

Фахівцем Ямпільської селищної бібліотеки-філії за підтримки партнерських відносин з колегами з Корсунь-Шевченківської міської територіальної громади у приміщенні комунального підприємства «Гарбузинський сільський будинок культури» було підготовлено тематичну книжкову виставку «Одна Україна - неділимка». Також здійснено візит до Публічної бібліотеки Корсунь-Шевченківської міської ради, де

відвідало книжкову виставку «Єдина. Вільна. Неподільна». Сьогодні тут вже відчувається подих нового життя: фахівчиня бібліотеки з натхненням облаштовує приміщення, створює затишні тематичні куточки, оформлює книжкові виставки, продумує майбутні заходи для дітей і дорослих. Крок за кроком простір наповнюється книжковою атмосферою і запрошує всіх бажаючих брати у цьому участь.

Відбулася робоча зустріч представників Лиманської міської військової адміністрації з мешканцями Лиманської громади, які тимчасово проживають у місті Кременчук.

У зустрічі взяли участь представники освіти, культури, соціальних служб, батьки, учні та вихованці закладів дошкільної освіти.

У межах співпраці Лиманської міської

територіальної громади з Кременчуцькою міською територіальною громадою, у рамках реалізації Національного проєкту «Пліч-о-пліч: Згуртовані громади». Під час заходу було повідомлено про відкриття у Кременчуці простору Лиманської громади - місця підтримки та взаємодії.

Найближчим часом тут планується розмістити фахівців різних сфер, які допомогатимуть розв'язувати соціальні проблеми нашим землякам.

**ПАУЕРЛІФТИНГ
ВАДИМ У
ЄВРОПІ БУДЕ
КРАЩИМ!**

Новий змагальний сезон 2026 року розпочався.

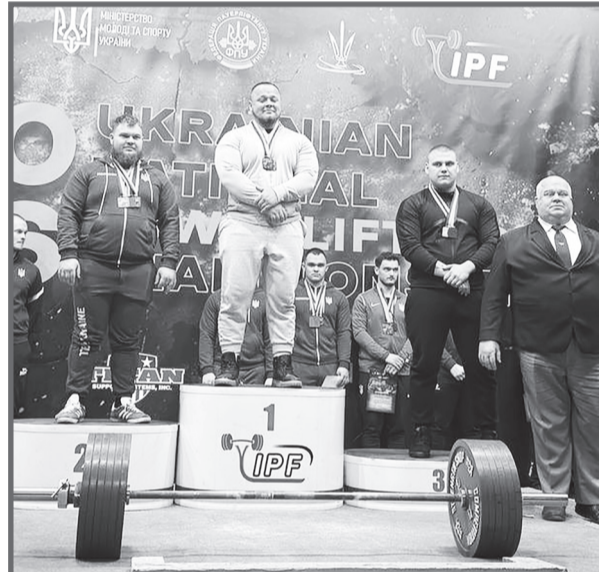
Наприкінці січня у місті Коломия, що в Івано - Франківській області, розпочався відбірковий чемпіонат України з пауерліфтингу серед всіх вікових категорій.

ДЮСШ м. Лиман серед юніорів у ваговій категорії до 120 кг. на цих змаганнях представляв Роздорожній Вадим.

Його здобуток став:

- У присіданнях з вагою 350 кг. - 2 місце.
- У жимі лежачи з вагою 280 кг. - 1 місце.
- У тязі становій з вагою 275 кг. - 1 місце.

За сумою триборства із результатом 905 кг. Вадим став срібним призером чемпіонату України серед юніорів. Завдяки чудовому виступу Вадим буде мати змогу представляти

ДЮСШ м. Лиман Донецької області на чемпіонаті Європи та світу.

Підготували спортсмена до цих змагань бригада тренерів ДЮСШ м. Лиман : Ашимбрейнер Тетяна Олегівна та Савенко Альона Анатоліївна.

Також у командному заліку команда Донецької області вкотре доводить, що вони найсильніша та отримує 1 командне місце.

Щирісердно вітаємо наших богатирів!

**ПАУЕРЛІФТИНГ
ТЕТЯНА -
«СРІБНА»**

На поміст чемпіонату України з пауерліфтингу вийшла тренер-викладач з пауерліфтингу ДЮСШ м. Лиман Ашимбрейнер Тетяна Олегівна

Виступаючи серед жінок у ваговій категорії до 69 кг, зафіксувала результат:

- у присіданнях - 180 кг (2 місце);
- у жимі лежачи - 105 кг (2 місце);
- у тязі становій - 145 кг (2 місце).

У сумі триборства із результатом 430 кг. стала срібною призеркою чемпіонату України. **Вітаємо Тетяну Олегівну із вдалим виступом та досягненнями. Бажаємо наснаги в подальших тренуваннях і роботі. Лиманщина впевнена у наступні Ваші перемоги. Дякуємо!**

ЗОРЯ

Директор ТОВ "Редакція газети "Зоря" О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець — ТОВ "Редакція газети "Зоря"

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видає Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст випущених оголошень. * Автори відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріали, написані на замовлення. * Лістування ведеться лише на сторінках газети. * Лістине рецензуються і не повертаються. * ©-матеріал друкється на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.

Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.